

[N. P. Nielsen.]

skal søge at faa lovfæstet saaledes, at vi med god Samvittighed kan sige, at vi har søgt at medvirke til at indskrænke Antallet af Ulykker paa vore Gader og Veje. Jeg skal paa mit Partis Vegne tilsige Justitsministeren vor Beredvillighed til Medvirkning til at ophøje dette Lovforslag om Færdselen til Lov.

Vi billiger, at man i § 3 søger at komme det Uvæsen til Livs, som de Masser af Reklametavler ved vore Landeveje er. Det er ganske meningsløst, naar der opstilles advarende Færdselstavler, at der saa umiddelbart ved Siden deraf skal opstilles Reklametavler, som kun kan bevirke Forvirring og Fejltagelser.

§ 4 er saadan en moralsk Paragraf, der indskærper det, jeg omtalte, Ansvar; der skal vises Agtpaagivenhed og Hensynsfuldhed overfor andre. Det er en Paragraf af en vis moralsk Natur. Naturligvis bør de Mennesker, der ikke udviser Agtpaagivenhed og Hensynsfuldhed, straffes.

I §§ 5—7 er der givet Regler for Fodgængerne. Det er kun 3 Paragraffer, men det er maaske tilstrækkeligt. At Fodgængere ikke mere maa færdes langs ad en Kørebane, naar der er brugeligt Fortov, og ikke maa tage Ophold paa Kørebanelen, synes jeg er en Selvfølge, men det syndes der jo jævnlig imod. Ordet „et brugeligt Fortov“ er naturligvis et ret vagt Udtryk, men formentlig nødvendigt. Der vil jo ofte være Strid mellem paa den ene Side Politiet og paa den anden Side kørende og Fodgængere om, hvad et saadant „brugeligt Fortov“ er, men det maa vel afgøres i forekommende Tilfælde af Domsmyndighederne. Der er jo mange Fortove rundt omkring i Landet — og særlig vel nok i en Række Købstæder — som er saa smalle og ubrugelige, at det vil være urimeligt at have det som en absolut Pligt for Fodgængerne kun at holde sig til dette Fortov, saa at han, hvis han kom derudfor og der skete noget, skulde være retsløs. Det er formentlig derfor, man maa have saadanne Bestemmelser. Jeg er tilfreds med, at det ikke i Loven bliver fastslaaet, hvorledes Fodgængere skal gaa over Vej eller Gade. Udvalget har jo foreslaaet, at Fodgængerne skal gaa vinkelet og ikke skraat over Gade eller Vej. Jeg tror, at et saadant Lovbud vil være vanskeligt at overholde, og ogsaa i saadanne Tilfælde gøres Fodgængerne retsløse. Noget andet er, at efterhaanden burde Fodgængerne opdrages til at gaa over Gader og Veje paa den omtalte Maade, og her kunde Barneskolen saavel som Ungdomsskolerne og Sports- og

Gymnastikforeninger gøre en god Gerning ved at oplyse om dette Spørgsmaal ved Tid og Lejlighed. Spørgsmaalet, om en Fodgænger skal gaa paa Fortovet eller paa højre eller venstre Side af Kørebanelen, har været drøftet i Pressen, men jeg synes, det er rigtigt, at det ikke berøres i Loven. Det maa siges, at paa en mørk Vej kan det være mere betryggende for Fodgængerne at gaa imod de kørende, men det vilde vist være urigtigt af Hensyn til den Retsløshed, saadanne Fodgængere vilde komme ud i, om man vilde lovfæste dette. I § 8 siges, at hvor der ikke er Gang- eller Cyklesti, skal Motorkøretøjer og Hestekøretøjer, naar Pladsforholdene tillader det, overlade cyklende og gaaende den yderste farbare Meter af Færdselsbanen. Det er ogsaa en vag Bestemmelse. I Loven af 1923 siges der „saa vidt muligt“, og det er naturligvis vanskeligt at have en Lovparagraf, der siger noget bestemt paa dette Omraade. Jeg giver Kommissionen Ret, naar den udtaler, at det i dette Forhold vilde være en stor Hjælp, om Vejmyndighederne vilde træffe Foranstaltninger til en Befæstelse, en Overfladebehandling af Vejene, der markerede Færdselsbaner for Fodgængere og Cyklister. Det er man ogsaa mange Steder kommet ind paa, og det vilde for alle Parter være særdeles betryggende, om man fik noget mere befæstede Færdselsbaner for Fodgængere og Cyklister, selv hvor man ikke har Plads til Fortov og Cyklesti, som man kender det, hvor Vejene er bedst.

I § 11 gives der Bestemmelser om Forkørselsretten. Om dette Spørgsmaal er der jo ogsaa meget forskellige Opfattelser, idet nogle holder paa Venstreforkørselsret, andre paa Højreforkørselsret, som vi har det nu, det vil sige, at der skal holdes tilbage for den Færdsel, der kommer frem paa ens højre Haand. Jeg maa bekende mig som Tilhænger af Højreforkørselsretten af flere Grunde, men den væsentligste er, at man skal være meget forsigtig med at ændre Hovedregler, som er indgaaet i Folks Bevidsthed. Forkørselsretten misbruges meget, men det er en anden Sag, og det vil sikkert ske, enten der er Venstre- eller Højreforkørselsret. Der, hvor Kritikken i særtig Grad har sat ind, er med Hensyn til Kørsel fra en Sidevej ud paa en større Færdselsbane. Her er der indsat den Bestemmelse, som jeg billiger, at Justitsministeren for visse Hovedfærdselsaarers Vedkommende kan fastsætte, at den, der kører ind fra en Sidegade eller Sidevej, har Vigepligt for Færdselen paa Hovedfærdselsaaren.

§ 18 indeholder nogle Bestemmelser,